

Arrest

nr. 179 043 van 6 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BRAEM loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit. Uw moeder behoort tot de Gadabuursi clan (> Dir) en uw vader behoort tot de minderheidsgroep Gabooye, ook gekend als Midgan. U bent in 1993 geboren in Mogadishu, van waar uw vader afkomstig is. Uw ouders waren in het geheim met elkaar getrouwd maar toen u één jaar oud was, werd uw moeder door haar familie gedwongen terug te keren naar de stad Borama, gelegen in de provincie Awdal in Somaliland. Uw moeder is er hertrouwd met een neef, van wie u tot uw twaalf jaar dacht dat hij uw echte vader was. U hebt nooit meer contact gehad met uw vader. U hebt steeds in Borama gewoond.

U had een slechte relatie met uw stiefvader. Ergens in 2014 zag u hoe uw stiefvader handtastelijk was met de huishoudster. Hij waarschuwde u niet verder te vertellen wat u had gezien. Enkele dagen later toen u eten naar hem bracht, gaf hij u complimenten en raakte uw borsten aan. U liep verschoten weg en bleef een tijdje in een ander huis. Uw moeder vroeg wat er scheelde, waarop u vertelde wat er was gebeurd. Ze geloofde u evenwel niet en u moest weer mee naar huis gaan. De handtastelijkheden bleven voortduren. Uw moeder begreep op den duur wel wat er aan de hand was en maakte vaak ruzie met uw stiefvader. Wanneer uw stiefvader u weer eens had aangeraakt en uw moeder hiervan getuige was geweest, ontstond er een dusdanige ruzie dat de buren het konden horen en de ouderen erbij werden gehaald om de gemoederen te bedaren. Uw stiefvader gaf u de schuld van alles. Hij zei dat u loog en wees erop dat u tot een minderheidsgroep behoort. Uw moeder viel uw stiefvader uiteindelijk bij om een schande te voorkomen. Om u verder zwart te maken, bazuinde uw stiefvader rond dat u niet bent besneden en dat u degene was die hem had opgezocht. Mannen in de omgeving beschouwden dit als een vrijgeleide om u lastig te vallen op straat. U werd vastgepakt en betast. Ook de familie van uw stiefvader verweten u uw gedrag. Zijn zus bedreigde u zelfs met de dood. Omdat u Gabooye bent, was er niemand die u beschermde.

U beschreef telefonisch aan uw oom die in Koeweit woont, de situatie waarin u zich bevond. Hij besloot dat u moest vertrekken en regelde en betaalde een smokkelaar die u op 20 september 2014 naar Ethiopië begeleidde. Op 7 oktober 2014 nam u het vliegtuig naar een u onbekende bestemming in Europa van waar u de trein nam naar België, waar u op 10 oktober 2014 een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar uw land vreest u alsnog besneden te worden door de familie van uw moeder en daarnaast vreest u gedood te worden door de familie van uw stiefvader daar u zagezegd zijn eer zou hebben aangetast door leugens te verspreiden over hem.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een medisch certificaat neer opgesteld op 15 januari 2015, om aan te tonen dat u geen vrouwelijke genitale verminking hebt ondergaan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen. Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal bedenkingen bij uw bewering dat u tot de minderheidsgroep Gabooye behoort. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw omgeving te weten kwam dat u tot deze minderheidsgroep zou behoren. Aanvankelijk stelde u dat deze informatie pas bekend werd na de grote ruzie die volgde op de handtastelijkheden van uw stiefvader in 2014 (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). Gevraagd of uw omgeving daarvoor al wist dat u een andere vader had, antwoordde u positief (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). U voegde hier even later aan toe dat de mensen wel niet wisten dat Gabooye de clan was van uw vader (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). Gevraagd tot welke clan de mensen dan dachten dat uw vader behoorde, wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat u vroeger niet wist dat de mensen wisten dat uw vader tot een minderheidsclan behoort maar dat u nu wel beseft dat ze daarvan op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9), wat in strijd is met uw eerdere verklaring dat pas bekend is geworden dat u tot een minderheidsclan behoort via uw vader, ná de ruzie met uw stiefvader (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). Uw incoherente verklaringen roepen vragen op.

Verder verklaarde u – ook in strijd met uw eerdere verklaringen dat niet was geweten dat u tot een minderheidsgroep behoort (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9) – dat u al van jongs af aan werd uitgemaakt voor Midgan, een beledigende naam voor Gabooye, en dat u werd verstoten door uw omgeving net omwille van uw behoren tot deze minderheidsgroep (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9 en 13). U stelde echter dat u pas begreep dat u tot de Gabooye behoort toen u zestien jaar was nadat u ruzie had gehad met uw broer en uw stiefvader daarop reageerde dat u, Midgan, uw broer met rust moest laten (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13). U bent hierna gaan vragen aan uw moeder wat er wordt bedoeld met Midgan waarna u de situatie begreep (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13). Het is echter weinig geloofwaardig dat u pas zo laat te weten zou zijn gekomen dat u tot een minderheidsclan behoort terwijl iedereen in uw omgeving hier wel van op de hoogte zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p. 13 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2). U stelde zelfs dat u

geen contact had met uw familie, tantes, nichten enz. omdat ze u haatten vanwege uw clan (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2). Gevraagd waarom u vroeger nooit had gevraagd aan uw moeder waarom u steeds werd beledigd, repliceerde u dat u er niet bij stilstond totdat het woord Midgan ook binnenshuis werd gebruikt (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13), wat een bedenkelijke uitleg is. Gevraagd of u zich dan helemaal geen vragen stelde bij de voortdurende beledigingen, antwoordde u daar nooit zwaar aan getild te hebben (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13). Het mag echter verbazen dat u pas op zestienjarige leeftijd te weten zou zijn gekomen wat de clan is van uw vader terwijl – volgens uw laatste verklaringen – iedereen in uw omgeving hiervan al lang op de hoogte was en u navenant behandelde.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw behoren tot een minderheidsgroep en de daaraan verbonden problemen.

Daarnaast legde u weinig overtuigende verklaringen af in verband met uw niet-besnijdenis, die u aantoonde aan de hand van een medisch attest dd. 15 januari 2015. Vooreerst gevraagd waarom u niet bent besneden, antwoordde u dat uw moeder u wel wilde laten besnijden, dat jullie naar Ethiopië zijn gegaan met de bedoeling u daar te laten besnijden maar dat ze niet heeft doorgezet (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.6). Voorts gevraagd meer context te geven en uit te leggen hoe het komt dat uw moeder u uiteindelijk niet heeft laten besnijden, stelde u – in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen – dat uw moeder tegen besnijdenis is en voegde u hieraan toe dat ze misschien enkel toneel speelde toen jullie naar Ethiopië gingen om u daar zogezegd te laten besnijden (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.6). Gevraagd de situatie verder te verduidelijken en uit te leggen wat uw moeder u toen vertelde, hoe die tijd in Ethiopië verliep, repliceerde u dat u toen slechts zes jaar oud was en dat u het niet juist weet (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.6-7). U verklaarde dat uw moeder u altijd had verteld dat jullie naar Ethiopië waren gegaan om u te laten besnijden, dat u aldus dacht dat u was besneden, en dat u pas te weten kwam dat u niet was besneden nadat uw stiefvader tijdens de ruzie die volgde op zijn handtastelijkheden, had geroepen dat u niet bent besneden, wat werd bevestigd door uw moeder (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.7 en 14).

Tijdens het tweede gehoor dat werd georganiseerd op het CGVS, gevraagd of uw moeder u ooit expliciet heeft gezegd dat u werd besneden, herhaalde u dat uw moeder u had gezegd dat u werd besneden in Ethiopië en dat ze dat ook zo had gezegd aan de mensen in jullie omgeving (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Ter verduidelijking gevraagd wanneer uw moeder u had gezegd dat u werd besneden in Ethiopië, repliceerde u het niet juist te weten maar stelde u dat u nog niet zo oud was (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Wanneer deze vraag even later nog eens werd gesteld, wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat uw moeder u enkel had gezegd dat u niet was besneden nadat uw stiefvader u had lastiggevallen en dat ze daarvoor nooit iets had verteld over besnijdenis of niet-besnijdenis (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). U voegde hier nog aan toe dat u daarvoor van de mensen had gehoord dat uw moeder u had laten besnijden in Ethiopië (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5), wat in strijd is met uw eerdere verklaringen als zou uw moeder u zelf steeds hebben gezegd dat u werd besneden in Ethiopië. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat uw moeder u had verteld dat ze tegen besnijdenis is omdat ze zelf veel heeft geleden en dat ze u hetzelfde lot wilde besparen (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd of uw moeder u ooit heeft uitgelegd waarom ze u niet liet besnijden, antwoordde u echter negatief (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Gevraagd of ze heeft verteld wat ze vindt van besnijdenis, antwoordde u opnieuw negatief (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Gevraagd of ze ooit heeft verteld dat ze tegen besnijdenis is, antwoordde u dat ze dat nooit expliciet heeft gezegd maar dat het wel duidelijk is daar ze u anders wel had laten besnijden (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Gevraagd wat uw moeder heeft gezegd aan u nadat uw stiefvader openbaar had gemaakt dat u niet bent besneden, repliceerde u dat ze enkel had gezegd dat u niet bent besneden en dat ze dat had geheim gehouden opdat de mensen het niet te weten zouden komen (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4-5). Gevraagd of uw moeder verder nog iets had gezegd over het onderwerp, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). U confronterend met de verklaringen die u had afgelegd in het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, repliceerde u dat als u vorige keer had gezegd dat uw moeder tegen besnijdenis is, u dat misschien had gezegd omdat het u logisch lijkt dat ze u daarom wilde beschermen tegen deze praktijk (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). Deze uitleg is evenwel niet afdoende daar u aanvankelijk duidelijk had verklaard dat uw moeder u

zelf had verteld dat ze tegen besnijdenis is omdat ze zoveel heeft geleden hierdoor, waar u later verklaarde dat uw moeder dat nooit heeft gezegd (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5).

Dat u tot kort voor uw vertrek uit Somaliland niet zou hebben geweten dat u niet was besneden en dat uw moeder deze informatie steeds voor u zou hebben verborgen gehouden, weet dan ook niet te overtuigen. Het is overigens eveneens zeer bedenkelijk dat uw moeder al die jaren zou hebben kunnen verborgen houden voor haar familie dat u nooit werd besneden in Ethiopië (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.3).

Overigens hebt u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangehaald dat u problemen had gekregen in Somaliland omdat u niet was besneden (Vragenlijst CGVS, d.d. 28/10/2014, vraag 5 en 9). U hierop wijzend, repliceerde u dat er op de DVZ werd gezegd kort te zijn en dat u toen enkel over de ernstige problemen hebt gesproken (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.17 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2). Deze uitleg is echter niet afdoende daar u tijdens de gehoren op het CGVS duidelijk naar voren bracht dat uw niet-besnijdenis voor veel ophef zou hebben gezorgd en dit ook één van de redenen is waarom u niet kan terugkeren naar uw land, met name uit vrees dat u alsnog besneden zal worden (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.16). Aldus gevraagd of uw vrees voor besnijdenis niet ernstig genoeg was om te vermelden, repliceerde u dat het ook een ernstig probleem is maar dat u er gewoon nog niet over had gesproken op de DVZ (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2), wat geen afdoende uitleg is.

Voorts dient er nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen met uw stiefvader. Tijdens het eerste gehoor gevraagd hoeveel tijd er voorbij ging tussen het moment waarop uw stiefvader publiekelijk had gezegd dat u niet bent besneden en de bemiddeling van de ouders, enerzijds, en het moment van uw vertrek, anderzijds, antwoordde u eerst vaagweg dat er veel tijd voorbij ging (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15). Gevraagd hoeveel tijd ongeveer, stelde u dat u moest wachten op het geld dat aan de smokkelaar betaald moest worden (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15). Gevraagd of u een paar dagen, weken of maanden moest wachten, antwoordde u dat u ongeveer twee maanden moest wachten (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat er ongeveer zes maanden voorbij gingen tussen het moment van de grote ruzie waarbij de ouders moesten bemiddelen en uw vertrek (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.13). U wijzend op uw eerdere verklaringen dat er twee maanden tijd voorbij ging tussen beschreven momenten, vroeg u zich luidop af of u dat daadwerkelijk had gezegd en stelde u niet te denken dat er tijdens het eerste gehoor een tijdsperiode werd gevraagd (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.13). U erop wijzend dat deze vraag wel degelijk werd gesteld tijdens het eerste gehoor, kwam u niet verder dan te stellen dat u zich dat niet kan herinneren (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.13). Uw tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte heeft het CGVS bedenkingen bij de manier waarop u zou zijn vertrokken uit Borama. U verklaarde dat u hulp kreeg van de achterneef van uw moeder, AM, die in Koeweit woont (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). Volgens uw verklaringen hebt u AM nooit in levenden lijve gezien maar spraken jullie elkaar telefonisch (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). Gevraagd of u vaak contact had met hem, stelde u dat jullie elkaar niet vaak spraken, dat u enkel de telefoon opnam, dat hij vroeg hoe het met u ging en dat u daarna uw moeder moest doorgeven (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). Gezien bovenstaande vaststellingen is het op zijn zachts gezegd merkwaardig te noemen dat u besloot dit familielid van uw moeder met wie u amper telefonisch contact had, in vertrouwen te nemen over de problemen die u ondervond met uw stiefvader waarna hij onmiddellijk voorstelde uw vertrek uit Borama te regelen en te financieren zonder uw moeder hiervan op de hoogte te stellen (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7-8). Het is eveneens bedenkelijk dat u na uw vertrek AM, die volgens uw verklaringen de enige persoon was die wist dat u het land zou verlaten (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p. 15 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7-8), niet meer zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). In dit verband dient er voorts op gewezen te worden dat het niet geloofwaardig is dat u op voorhand niet zou hebben geweten naar waar de smokkelaar u zou brengen (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7-8). Gevraagd of u wist dat u naar Europa zou reizen, antwoordde u negatief en voegde u hieraan toe dat de tussenpersoon enkel had gezegd dat u Somaliland zou verlaten (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.8). Bovendien kon u niet vertellen hoeveel geld uw oom heeft betaald aan de smokkelaar, met welke luchtvaartmaatschappij u bent gevlogen vanuit Ethiopië, met welke documenten u hebt gereisd en waar in Europa het vliegtuig is geland (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15-16 en Verklaring DVZ, d.d. 28/10/2014, vraag 33). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u bewust informatie wilt

achterhouden voor het Commissariaat-generaal over uw werkelijke reisroute en de manier waarop en omstandigheden waarin uw vertrek uit Somaliland geregeld werd, wat geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw stiefvader en omgeving.

Bovendien maakt u gezien voorgaande vaststellingen evenmin aannemelijk dat de familie van uw moeder u bij een terugkeer naar Somaliland alsnog zou besnijden. Zoals reeds vermeld maakte u bij uw asielaanvraag op de DVZ geen gewag van een dergelijke vrees. Uw bewering op het CGVS dat iedereen zou te weten zijn gekomen dat u niet bent besneden omdat uw stiefvader dat openbaar heeft gemaakt, werd niet geloofwaardig bevonden. U wist het Commissariaat-generaal daarenboven evenmin te overtuigen dat uw moeder uw niet-besnijdenis altijd heeft verborgen gehouden voor u en voor haar familie. Aldus legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende de omstandigheden van uw niet-besnijdenis en de houding van uw familie ten aanzien van deze praktijk. Tevens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat besnijdenissen in Somalië meestal uitgevoerd worden bij meisjes tussen de leeftijd van 4 en 14 jaar, en dan nog vaak vóór de leeftijd van 8 jaar. Het feit dat u als volwassen vrouw niet bent besneden wijst er dus net op dat u steeds beschermd bent geweest tegen de praktijk.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Borama in Awdal provincie. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat Somaliland een functionerende regering heeft en dat de veiligheidssituatie in de gebieden die Somaliland onder zijn controle heeft door verschillende bronnen als stabiel wordt omschreven.

Verder blijkt dat er gewapende groepen en milities actief zijn. Al-Shabaab zou in Somaliland vooral bestaan uit kleine logistieke eenheden. In 2015 is een militie onder leiding van Suldan Wabar actief in de regio Awdal, die strijdt voor de aansluiting bij de federale staat Somalië. De militie neemt vooral de strijdkrachten van Somaliland als doelwit, en soms ook overheidsfunctionarissen. Bij het geweld door deze militie vallen geen dodelijke slachtoffers en raakt één soldaat gewond. Er doet zich ook geweld tussen clans voor in Somaliland, waarbij er soms ook melding gemaakt wordt van enkele dodelijke slachtoffers, en er zijn enkele gewelddadige incidenten tussen jeugdbendes onderling en tussen jeugdbendes en de politie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in Somaliland geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending artikel 3 EVRM

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten. (...)

II.1.4 Vooreerst hecht verwerende partij geen geloof aan het feit dat verzoekende partij tot de minderheidsgroep Gabooye behoort. (...).

Verwerende partij baseert haar twijfels aangaande de clan van verzoekende partij op het feit dat het voor haar onduidelijk is wanneer derden te weten kwamen dat zij tot deze minderheidsclan behoorde. Verzoekende partij is erg duidelijk geweest: zij is op eenjarige leeftijd samen met haar moeder verhuisd naar Borama, waar zij opgevoed werd door haar stiefvader. Zij heeft nooit echt deelgemaakt van de familie, en werd altijd slecht behandeld en uitgemaakt voor Midgan. Wat zij met zekerheid kan stellen is dat de mensen in het dorp wisten dat haar stiefvader niet haar echte vader was, maar wanneer zij te weten zijn gekomen tot welke clan haar echte vader behoort kan verzoekende partij toch bezwaarlijk weten?! Zij vermoedt dat zij dit al een hele tijd geweten moeten hebben gezien zij haar altijd uitmaakten voor Midgan. Verzoekende partij wist dat dit een scheldwoord was, maar heeft tot haar zestiende niet geweten dat dit specifiek gerelateerd was aan haar clan. Pas na de grote ruzie tussen haar moeder en stiefvader, heeft haar moeder haar uitgelegd wat Midgan was en wist zij dan ook met zekerheid dat iedereen in het dorp wist dat zij tot een minderheidsclan behoorde. De redenering van verwerende partij om de afkomst van verzoekende partij in twijfel te trekken gaat dan ook niet op.

II.1.5. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende aangaande het niet besneden zijn van verzoekende partij: (...).

Verzoekende partij merkt eerstens op dat er geen twijfel bestaat dat verzoekende partij niet besneden is. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zich heel goed bewust is van de besnijdenis praktijken en tradities in Somalië: elke vrouw wordt er immers geacht besneden te worden. Verwerende partij gebruikt ook hier drogredenen aan om geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij om bij terugkeer naar Somalië alsnog besneden te worden. Verzoekende partij heeft uitgelegd dat haar moeder haar niet wou besnijden, maar om de schijn hoog te houden, met haar naar Ethiopië is geweest en heeft gedaan alsof zij haar dochter besneden heeft. Ook verzoekende partij dacht te zijn besneden omdat haar moeder haar dat ook had wijsgemaakt en omdat zij niet de risico wilde nemen dat zij zich zou verspreken. Het is pas op een veel latere leeftijd dat verzoekende partij erachter is gekomen dat zij nooit is besneden. Toen dit nieuws bekend geraakte, liep zij uiteraard gevaar in Somalië: zij dreigt immers besneden te worden en nog meer gediscrimineerd (of erger) te worden dan zij al was omwille van haar minderheidsclan.

Verzoekende partij begrijpt dat ook niet waarom verwerende partij geen geloof hecht aan haar vrees voor besnijdenis: verzoekende partij heeft met een medische attest aangetoond nog niet besneden te zijn en er is geen twijfel dat zij van Somalië afkomstig is. Bij terugkeer naar Somalië dreigt zij dan ook onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.1.6 Verwerende partij stelt zich ook vragen omtrent het vertrek van verzoekende partij uit Somalië: (...).

Verzoekende partij merkt op dat haar neef A de enige persoon was in haar leven die haar kon helpen. Zij had dan ook geen andere keus dan hem in vertrouwen te nemen en hopen dat hij haar zou helpen, wat hij ook gedaan heeft. Verzoekende partij is haar hele leven gediscrimineerd geweest en mishandeld geweest door haar stiefvader. Zij heeft er niemand die haar kan beschermen en loopt een reëel gevaar op besnijdenis."

2.1.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.1.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoekster. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoekster (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoekster in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.1.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen problemen die aan de basis van haar vervolgingsvrees zouden liggen. In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas omwille van de vaststelling dat verzoekster vaag en tegenstrijdig is omtrent de kern van haar asielrelaas.

Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer haar omgeving te weten kwam dat zij tot deze minderheidsgroep zou behoren (ii) verzoekster, in strijd met haar eerdere verklaringen dat niet was geweten dat zij tot een minderheidsgroep behoort, al van jongsaf aan werd uitgemaakt voor Midgan, een beledigende naam voor Gabooye, en dat zij werd verstoten door haar omgeving net omwille van het behoren tot deze minderheidsgroep (iii) verzoekster weinig overtuigende verklaringen aflegde in verband met haar niet-besnijdenis (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt tussen haar opeenvolgende verklaringen betreffende de door haar aangehaalde problemen met haar stiefvader (v) bedenkingen worden gemaakt bij de manier waarop verzoekster zou vertrokken zijn uit Borama. Tot slot wordt vastgesteld dat verzoekster, gezien voorgaande vaststellingen, evenmin aannemelijk maakt dat de familie van haar moeder haar bij een terugkeer naar Somaliland alsnog zou besnijden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekster. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. Vooreerst wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekster van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekster. Voorts en naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekster minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Verzoekster stelt dat zij over het behoren tot minderheidsclan Gabooye erg duidelijk is geweest. Zij betoogt: *“zij is op eenjarige leeftijd samen met haar moeder verhuisd naar Borama, waar zij opgevoed werd door haar stiefvader. Zij heeft nooit echt deelgemaakt van de familie, en werd altijd slecht behandeld en uitgemaakt voor Midgan. Wat zij met zekerheid kan stellen is dat de mensen in het dorp wisten dat haar stiefvader niet haar echte vader was, maar wanneer zij te weten zijn gekomen tot welke clan haar echte vader behoort kan verzoekende partij toch bezwaarlijk weten?! Zij vermoedt dat zij dit al een hele tijd geweten moeten hebben gezien zij haar altijd uitmaakten voor Midgan. Verzoekende partij wist dat dit een scheldwoord was, maar heeft tot haar zestiende niet geweten dat dit specifiek gerelateerd was aan haar clan. Pas na de grote ruzie tussen haar moeder en stiefvader, heeft haar*

moeder haar uitgelegd wat Midgan was en wist zij dan ook met zekerheid dat iedereen in het dorp wist dat zij tot een minderheidsclan behoorde. De redenering van verwerende partij om de afkomst van verzoekende partij in twijfel te trekken gaat dan ook niet op”.

Verzoekster komt met haar betoog niet verder dan het overdoen van een deel van haar relaas dienaangaande. Hiermee geeft verzoekster geen inhoudelijke kritiek op de gedetailleerde vaststellingen, die steun vinden in de gehoorverslagen. Volgende motieven blijven dus staan en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal bedenkingen bij uw bewering dat u tot de minderheidsgroep Gabooye behoort. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw omgeving te weten kwam dat u tot deze minderheidsgroep zou behoren. Aanvankelijk stelde u dat deze informatie pas bekend werd na de grote ruzie die volgde op de handtastelijkheden van uw stiefvader in 2014 (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). Gevraagd of uw omgeving daarvoor al wist dat u een andere vader had, antwoordde u positief (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). U voegde hier even later aan toe dat de mensen wel niet wisten dat Gabooye de clan was van uw vader (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). Gevraagd tot welke clan de mensen dan dachten dat uw vader behoorde, wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat u vroeger niet wist dat de mensen wisten dat uw vader tot een minderheidsclan behoort maar dat u nu wel beseft dat ze daarvan op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9), wat in strijd is met uw eerdere verklaring dat pas bekend is geworden dat u tot een minderheidsclan behoort via uw vader, ná de ruzie met uw stiefvader (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9). Uw incoherente verklaringen roepen vragen op. Verder verklaarde u – ook in strijd met uw eerdere verklaringen dat niet was geweten dat u tot een minderheidsgroep behoort (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9) – dat u al van jongs af aan werd uitgemaakt voor Midgan, een beledigende naam voor Gabooye, en dat u werd verstoten door uw omgeving net omwille van uw behoren tot deze minderheidsgroep (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.9 en 13). U stelde echter dat u pas begreep dat u tot de Gabooye behoort toen u zestien jaar was nadat u ruzie had gehad met uw broer en uw stiefvader daarop reageerde dat u, Midgan, uw broer met rust moest laten (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13). U bent hierna gaan vragen aan uw moeder wat er wordt bedoeld met Midgan waarna u de situatie begreep (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13). Het is echter weinig geloofwaardig dat u pas zo laat te weten zou zijn gekomen dat u tot een minderheidsclan behoort terwijl iedereen in uw omgeving hier wel van op de hoogte zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p. 13 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2). U stelde zelfs dat u geen contact had met uw familie, tantes, nichten enz. omdat ze u haatten vanwege uw clan (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2). Gevraagd waarom u vroeger nooit had gevraagd aan uw moeder waarom u steeds werd beledigd, repliceerde u dat u er niet bij stilstond totdat het woord Midgan ook binnenshuis werd gebruikt (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13), wat een bedenkelijke uitleg is. Gevraagd of u zich dan helemaal geen vragen stelde bij de voortdurende beledigingen, antwoordde u daar nooit zwaar aan getild te hebben (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.13). Het mag echter verbazen dat u pas op zestienjarige leeftijd te weten zou zijn gekomen wat de clan is van uw vader terwijl – volgens uw laatste verklaringen – iedereen in uw omgeving hiervan al lang op de hoogte was en u navenant behandelde”.*

De conclusie van de verwerende partij wordt bijgetreden: *“Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw behoren tot een minderheidsgroep en de daaraan verbonden problemen”.*

Verzoekster stelt dat er geen twijfel bestaat dat zij niet besneden is. Voorts betoogt verzoekster dat de *“verwerende partij zich heel goed bewust is van de besnijdenis praktijken en tradities in Somalië: elke vrouw wordt er immers geacht besneden te worden. Verwerende partij gebruikt ook hier drogredenen aan om geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij om bij terugkeer naar Somalië alsnog besneden te worden. Verzoekende partij heeft uitgelegd dat haar moeder haar niet wou besnijden, maar om de schijn hoog te houden, met haar naar Ethiopië is geweest en heeft gedaan alsof zij haar dochter besneden heeft. Ook verzoekende partij dacht te zijn besneden omdat haar moeder haar dat ook had wijsgemaakt en omdat zij niet de risico wilde nemen dat zij zich zou verspreken. Het is pas op een veel latere leeftijd dat verzoekende partij erachter is gekomen dat zij nooit is besneden. Toen dit nieuws bekend geraakte, liep zij uiteraard gevaar in Somalië: zij dreigt immers besneden te worden en nog meer gediscrimineerd (of erger) te worden dan zij al was omwille van haar minderheidsclan. Verzoekende partij begrijpt dat ook niet waarom verwerende partij geen geloof hecht aan haar vrees voor besnijdenis: verzoekende partij heeft met een medische attest aangetoond nog niet besneden te zijn en er is geen twijfel dat zij van Somalië afkomstig is. Bij terugkeer naar Somalië dreigt zij dan ook onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling”.*

Verzoekster gaat met voornoemd betoog niet in op volgende gedetailleerde vaststellingen, waarvan zij overigens niet betwist dat deze correct zijn en steun vinden in de gehoorverslagen: “Daarnaast legde u weinig overtuigende verklaringen af in verband met uw niet-besnijdenis, die u aantoonst aan de hand van een medisch attest dd. 15 januari 2015. Vooreerst gevraagd waarom u niet bent besneden, antwoordde u dat uw moeder u wel wilde laten besnijden, dat jullie naar Ethiopië zijn gegaan met de bedoeling u daar te laten besnijden maar dat ze niet heeft doorgezet (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.6). Voorts gevraagd meer context te geven en uit te leggen hoe het komt dat uw moeder u uiteindelijk niet heeft laten besnijden, stelde u – in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen – dat uw moeder tegen besnijdenis is en voegde u hieraan toe dat ze misschien enkel toneel speelde toen jullie naar Ethiopië gingen om u daar zagezegd te laten besnijden (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.6). Gevraagd de situatie verder te verduidelijken en uit te leggen wat uw moeder u toen vertelde, hoe die tijd in Ethiopië verliep, repliceerde u dat u toen slechts zes jaar oud was en dat u het niet juist weet (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.6-7). U verklaarde dat uw moeder u altijd had verteld dat jullie naar Ethiopië waren gegaan om u te laten besnijden, dat u aldus dacht dat u was besneden, en dat u pas te weten kwam dat u niet was besneden nadat uw stiefvader tijdens de ruzie die volgde op zijn handtastelijkheden, had geroepen dat u niet bent besneden, wat werd bevestigd door uw moeder (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.7 en 14). Tijdens het tweede gehoor dat werd georganiseerd op het CGVS, gevraagd of uw moeder u ooit expliciet heeft gezegd dat u werd besneden, herhaalde u dat uw moeder u had gezegd dat u werd besneden in Ethiopië en dat ze dat ook zo had gezegd aan de mensen in jullie omgeving (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Ter verduidelijking gevraagd wanneer uw moeder u had gezegd dat u werd besneden in Ethiopië, repliceerde u het niet juist te weten maar stelde u dat u nog niet zo oud was (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Wanneer deze vraag even later nog eens werd gesteld, wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat uw moeder u enkel had gezegd dat u níet was besneden nadat uw stiefvader u had lastiggevalen en dat ze daarvoor nooit iets had verteld over besnijdenis of niet-besnijdenis (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). U voegde hier nog aan toe dat u daarvoor van de mensen had gehoord dat uw moeder u had laten besnijden in Ethiopië (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5), wat in strijd is met uw eerdere verklaringen als zou uw moeder u zelf steeds hebben gezegd dat u werd besneden in Ethiopië. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling. Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat uw moeder u had verteld dat ze tegen besnijdenis is omdat ze zelf veel heeft geleden en dat ze u hetzelfde lot wilde besparen (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd of uw moeder u ooit heeft uitgelegd waarom ze u niet liet besnijden, antwoordde u echter negatief (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Gevraagd of ze heeft verteld wat ze vindt van besnijdenis, antwoordde u opnieuw negatief (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Gevraagd of ze ooit heeft verteld dat ze tegen besnijdenis is, antwoordde u dat ze dat nooit expliciet heeft gezegd maar dat het wel duidelijk is daar ze u anders wel had laten besnijden (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4). Gevraagd wat uw moeder heeft gezegd aan u nadat uw stiefvader openbaar had gemaakt dat u niet bent besneden, repliceerde u dat ze enkel had gezegd dat u niet bent besneden en dat ze dat had geheim gehouden opdat de mensen het niet te weten zouden komen (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.4-5). Gevraagd of uw moeder verder nog iets had gezegd over het onderwerp, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). U confronterend met de verklaringen die u had afgelegd in het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, repliceerde u dat als u vorige keer had gezegd dat uw moeder tegen besnijdenis is, u dat misschien had gezegd omdat het u logisch lijkt dat ze u daarom wilde beschermen tegen deze praktijk (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). Deze uitleg is evenwel niet afdoende daar u aanvankelijk duidelijk had verklaard dat uw moeder u zelf had verteld dat ze tegen besnijdenis is omdat ze zoveel heeft geleden hierdoor, waar u later verklaarde dat uw moeder dat nooit heeft gezegd (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.5). Dat u tot kort voor uw vertrek uit Somaliland niet zou hebben geweten dat u niet was besneden en dat uw moeder deze informatie steeds voor u zou hebben verborgen gehouden, weet dan ook niet te overtuigen. Het is overigens eveneens zeer bedenkelijk dat uw moeder al die jaren zou hebben kunnen verborgen houden voor haar familie dat u nooit werd besneden in Ethiopië (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.3). Overigens hebt u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangehaald dat u problemen had gekregen in Somaliland omdat u niet was besneden (Vragenlijst CGVS, d.d. 28/10/2014, vraag 5 en 9). U hierop wijzend, repliceerde u dat er op de DVZ werd gezegd kort te zijn en dat u toen enkel over de ernstige problemen hebt gesproken (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.17 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2). Deze uitleg is echter niet afdoende daar u tijdens de gehoren op het CGVS duidelijk naar voren bracht dat uw niet-besnijdenis voor veel ophef zou hebben gezorgd en dit ook één van de redenen is waarom u niet kan terugkeren naar uw land, met name uit vrees dat u alsnog besneden zal worden (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.16). Aldus gevraagd of uw vrees voor besnijdenis niet ernstig genoeg was om te vermelden, repliceerde u dat het

ook een ernstig probleem is maar dat u er gewoon nog niet over had gesproken op de DVZ (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.2), wat geen afdoende uitleg is”.

De conclusie van de verwerende partij wordt bijgetreden: “Bovendien maakt u gezien voorgaande vaststellingen evenmin aannemelijk dat de familie van uw moeder u bij een terugkeer naar Somaliland alsnog zou besnijden. Zoals reeds vermeld maakte u bij uw asielaanvraag op de DVZ geen gewag van een dergelijke vrees. Uw bewering op het CGVS dat iedereen zou te weten zijn gekomen dat u niet bent besneden omdat uw stiefvader dat openbaar heeft gemaakt, werd niet geloofwaardig bevonden. U wist het Commissariaat-generaal daarenboven evenmin te overtuigen dat uw moeder uw niet-besnijdenis altijd heeft verborgen gehouden voor ú en voor haar familie. Aldus legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende de omstandigheden van uw niet-besnijdenis en de houding van uw familie ten aanzien van deze praktijk. Tevens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat besnijdenissen in Somalië meestal uitgevoerd worden bij meisjes tussen de leeftijd van 4 en 14 jaar, en dan nog vaak vóór de leeftijd van 8 jaar. Het feit dat u als volwassen vrouw niet bent besneden wijst er dus net op dat u steeds beschermd bent geweest tegen de praktijk”.

De Raad stelt vast dat verzoekster het motief waarbij een tegenstrijdigheid wordt vastgesteld, tussen haar opeenvolgende verklaringen betreffende de door haar aangehaalde problemen met haar stiefvader, ongemoeid laat. Volgend motief blijft staan: “Voorts dient er nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen met uw stiefvader. Tijdens het eerste gehoor gevraagd hoeveel tijd er voorbij ging tussen het moment waarop uw stiefvader publiekelijk had gezegd dat u niet bent besneden en de bemiddeling van de ouderen, enerzijds, en het moment van uw vertrek, anderzijds, antwoordde u eerst vaagweg dat er veel tijd voorbij ging (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15). Gevraagd hoeveel tijd ongeveer, stelde u dat u moest wachten op het geld dat aan de smokkelaar betaald moest worden (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15). Gevraagd of u een paar dagen, weken of maanden moest wachten, antwoordde u dat u ongeveer twee maanden moest wachten (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat er ongeveer zes maanden voorbij gingen tussen het moment van de grote ruzie waarbij de ouderen moesten bemiddelen en uw vertrek (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.13). U wijzend op uw eerdere verklaringen dat er twee maanden tijd voorbij ging tussen beschreven momenten, vroeg u zich luidop af of u dat daadwerkelijk had gezegd en stelde u niet te denken dat er tijdens het eerste gehoor een tijdsperiode werd gevraagd (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.13). U erop wijzend dat deze vraag wel degelijk werd gesteld tijdens het eerste gehoor, kwam u niet verder dan te stellen dat u zich dat niet kan herinneren (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.13). Uw tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas”.

Tot slot stelt verzoekster “dat haar neef A de enige persoon was in haar leven die haar kon helpen. Zij had dan ook geen andere keus dan hem in vertrouwen te nemen en hopen dat hij haar zou helpen, wat hij ook gedaan heeft. Verzoekende partij is haar hele leven gediscrimineerd geweest en mishandeld geweest door haar stiefvader. Zij heeft er niemand die haar kan beschermen en loopt een reëel gevaar op besnijdenis.”

Met het vage betoog dat zij geen andere keus had dan haar neef A in vertrouwen te nemen, slaagt verzoekster er niet in volgend motief te ontcrachten: “Ten slotte heeft het CGVS bedenkingen bij de manier waarop u zou zijn vertrokken uit Borama. U verklaarde dat u hulp kreeg van de achterneef van uw moeder, AM, die in Koeweit woont (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). Volgens uw verklaringen hebt u AM nooit in levenden lijve gezien maar spraken jullie elkaar telefonisch (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). Gevraagd of u vaak contact had met hem, stelde u dat jullie elkaar niet vaak spraken, dat u enkel de telefoon opnam, dat hij vroeg hoe het met u ging en dat u daarna uw moeder moest doorgeven (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). Gezien bovenstaande vaststellingen is het op zijn zachts gezegd merkwaardig te noemen dat u besloot dit familielid van uw moeder met wie u amper telefonisch contact had, in vertrouwen te nemen over de problemen die u ondervond met uw stiefvader waarna hij onmiddellijk voorstelde uw vertrek uit Borama te regelen en te financieren zonder uw moeder hiervan op de hoogte te stellen (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7-8). Het is eveneens bedenkelijk dat u na uw vertrek AM, die volgens uw verklaringen de enige persoon was die wist dat u het land zou verlaten (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p. 15 en gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7-8), niet meer zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7). In dit verband dient er voorts op gewezen te worden dat het niet geloofwaardig is dat u op voorhand niet zou hebben geweten naar waar de smokkelaar u zou brengen (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.7-8). Gevraagd of u wist dat u naar Europa zou reizen, antwoordde u negatief en voegde u hieraan toe dat de tussenpersoon enkel had gezegd dat u Somaliland zou verlaten (gehoorverslag CGVS 09/03/2015, p.8). Bovendien kon u niet vertellen hoeveel geld uw oom heeft betaald aan de

smokkelaar, met welke luchtvaartmaatschappij u bent gevlogen vanuit Ethiopië, met welke documenten u hebt gereisd en waar in Europa het vliegtuig is geland (gehoorverslag CGVS 14/01/2015, p.15-16 en Verklaring DVZ, d.d. 28/10/2014, vraag 33). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u bewust informatie wilt achterhouden voor het Commissariaat-generaal over uw werkelijke reisroute en de manier waarop en omstandigheden waarin uw vertrek uit Somaliland geregeld werd, wat geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt”.

De Raad sluit zich aan bij de conclusie: *“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw stiefvader en omgeving”.*

Voorgaande motieven die steun vinden in het administratief dossier en die bijdragen tot het besluit dat verzoeksters verklaringen betreffende haar vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn, blijven onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.2. Verzoekster betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande de analyse van de veiligheidssituatie in Somaliland in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoekster betoogt: *‘Verzoekende partij vreest oprecht een terugkeer naar Somalië. Verwerende partij meent in de thans bestreden beslissing dat de stad Borama niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er op dit ogenblik in Somaliland en Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld. Verwerende partij baseert zich op informatie gedateerd op 15 juli 2015. Ondergeschikt zet verzoekende partij hierna uiteen waarom zij wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend krijgen. Artikel 3 EVRM luidt als volgt: (...). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in meerdere arresten bevestigd dat, indien men verzoekende partij wil terugsturen naar het land van herkomst, niet alleen rekening moet worden gehouden met de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij, maar ook gekeken moet worden naar de algemene situatie in dat land om na te gaan of de persoon in kwestie dreigt blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling. (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). II.1.8. Verwerende partij stelt dat er slechts één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen verschillende clans vallen. Verzoekende partij zou dus één van die doden kunnen zijn, tengevolge van willekeurig geweld. Verwerende partij kan niet onverschillig blijven ten aanzien van deze vaststellingen en heeft de plicht om de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen; ook na juli 2015.”*

2.2.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de aanvullende nota van de verwerende partij: *“EASO ^Country of Origin Information Report: Somalia - Security situation”, februari 2016, p. 1-29 en 69-93.*

“Uit de verklaringen van verzoekende partij ontstaat het vermoeden dat verzoekende partij afkomstig is uit Somaliland. Dit vermoeden volstaat op zich echter niet om ten aanzien van verzoekende partij te besluiten tot een nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw.

Wat het reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4 Vw betreft, kan nog worden aangestipt dat uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland (zie ESAO "Country of Origin Information Report: Somalia

- Security Situation van februari 2016) blijkt dat er sprake is van conflicten in deze regio maar dat de intensiteit hiervan laag is. Dit gaat onder meer op voor het conflict tussen de overheid van Somaliland en de staat Khatumo, in het zuid-oosten van de Togdheer regio. Voorts doet er zich in Somaliland geweld tussen clans voor, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. In de regio Awdal waren er spanningen en clashes tussen de strijdkrachten van Somaliland en een militie onder leiding van Sultan

Wabar, die opkwam voor een onafhankelijke staat Awdal. In november 2015 vonden er echter bemiddelingsgesprekken plaats, waarna de militie zich overgaf. Het is de bedoeling dat deze militie wordt geïntegreerd in de ordestrijdkrachten van Somaliland. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”.

Verzoekster voert geen enkel verweer tegen deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in de COI Focus, SOMALIE. Veiligheidssituatie in Mogadishu, van 6 september 2016. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt. De kritiek dat de verwerende partij zich baseert op informatie gedateerd op 15 juli 2015 is bij deze niet dienstig. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. In casu maakt de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC